

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **SYSNET s. r. o.**

sídlem J. Poničara 13, 841 07 Bratislava, Slovenská republika

zastoupen advokátem Mgr. Ing. Janem Krejsou

sídlem Olivova 2096/4, 110 00 Praha

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství

sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2019, č. j. 14341/19/5300-21442-711458,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou ze dne 17. 6. 2019 se žalobce domáhá zrušení výše nadepsaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj za měsíc leden 2015 ze dne 15. 5. 2017, č. j. 2133475/17/3201-52521-809731, a za měsíc březen 2015 ze dne 15. 5. 2017, č. j. 2133553/17/3201-52521-809731. Těmito platebními výměry byla žalobci vyměřena daň vlastní daň ve výši 0 Kč.

II. Žalobní body

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i platebních výměrů, které mu předchází, neboť žalovaný podle něj zcela rezignoval na řádné hodnocení důkazů. Ze souhrnu jednotlivých skutečností podle žalobce vyplývá, že žalobce neměl ani nemohl mít indicie, ze kterých by v době obchodování vyplývalo zatížení dodávek mobilních telefonů daňovým podvodem. Žalovaný neposuzuje situaci jako celek, pouze jednotlivě uvádí námitky vůči tvrzením žalobce, aniž by zohlednil ostatní důkazy. Žalobce byl v osobním kontaktu s dodavatelem J.B., spolupráce byla bezproblémová, ceny zboží obvyklé a dodavatel nebyl veden jako nespolehlivý plátce. Žalobce je na trhu etablovaným obchodníkem a tedy nemá ani neměl důvod účastnit se nekalého jednání. Správce daně pak podle žalobce dospěl k nesprávným závěrům v případě jednotlivých nestandardních okolností.
3. K absenci webových stránek dodavatele a odběratelů žalobce uvádí, že na základě těchto nebyla obchodní spolupráce navazována. Žalobce byl osobně nebo telefonicky kontaktován jak dodavatelem, tak svými odběrateli. Pokud se jedná o tvrzené rozpory ve výpovědích svědků týkajících se navázání spolupráce, jsou závěry správce daně chybné, z protokolů přímo vyplývá, že J. B. kontaktoval žalobce. Velkoobchody standardně nemívají rozsáhlé webové stránky, nejedná se v oboru o nic neobvyklého. Správce daně neprokázal, že existence kvalitně zpracovaných webových stránek je v oboru běžnou praxí. Nebylo přitom prokázáno, v jaké podobě stránky společností existovaly. Pokud se jedná o webové stránky společnosti HB Elektro, tato nepatřila panu B. ml., který byl žalobcovým dodavatelem, o jeho důvěryhodnosti tak ze stránek nelze nic usuzovat. S J. B., který byl přitom klíčový pro vyloučení rizika zapojení do podvodů, uskutečnil žalobce celou řadu obchodů a tyto nebyly nijak zpochybněny. Mezi subjekty existovala dlouhodobá obchodní spolupráce a strany se vzájemně znaly.
4. K tvrzené absenci písemných smluv a pojištění žalobce opět poukazuje na skutečnost, že se svým dodavatelem J. B. se dobře znal. Zboží bylo vždy nejprve přijato na skladě a až poté bylo uhrazeno, čímž bylo minimalizováno riziko. Pojištění zboží nebylo z tohoto důvodu nutné, protože do doby dodání nesl veškerá rizika dodavatel. Na tom, že J. B. přistoupil na tento způsob obchodování, není nic zvláštního, jak se snaží správce daně tvrdit, neboť se jedná pouze o odraz vyjednávací síly stran. Absence písemných smluv je v oboru a v mezinárodním obchodu běžná, opak správce daně neprokázal. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 4 Afs 233/2015-21, platí, že ústní smlouvy mohou být součástí obchodní praxe. Správce daně tak neunesl své důkazní břemeno.

5. K tvrzené absenci kontroly zboží při převzetí žalobce tvrdí, že zboží bylo kontrolováno ve všech případech. Protože bylo zboží baleno v originálních obalech, stačilo zkontrolovat počet kusů a neporušenost balení. Jiná kontrola by vedla ke snížení hodnoty a takový postup potvrdili i telekomunikační operátoři. Správce daně přitom nevysvětlil, že by v oboru měla být zavedená praxe jiná. Žalobce k tomuto odkazuje na rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60. Ze sdělení AT Computers a. s. vyplývá, že dodávky mobilních telefonů jsou na příjmu kontrolovány podle váhy dodávky a počtu kartonů, tuto skutečnost správce daně ignoruje. Správci daně bylo též AT Computers sděleno, že reklamace jsou řešeny přes servisní střediska značky Apple. Žalobce ve svých obchodech postupuje stejně. Není-li správci zřejmé, jak řešil žalobce identifikaci zboží při reklamaci jednotlivých telefonů, nevypořádal se se skutkovými zjištěními. K výše uvedenému žalobce dodává, že za zboží odpovídala při převzetí společnost Transforwarding a. s., se kterou měl žalobce uzavřenou smlouvu. Účast dalšího subjektu při dodání zboží přitom podle judikatury NSS zpravidla prokazuje, že se žalobce nedopustil podvodného jednání, což vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010. Identifikace zboží probíhala porovnáním se seznamem IMEI kódů mobilních telefonů, ty žalobce i J. B. doložili správci daně nezávisle na sobě. Na tom, že IMEI kódy nejsou součástí předložených faktur, není nic zvláštního, neneviduje je ani společnost AT Computers. Z dokazování mělo vyplynout, že některé telefony byly aktivovány dříve, než je fakturován jejich prodej. K tomu žalobce pouze dodává, že doložil fotografie, které dokládají zabalení telefonů a svědeckých výpovědí.
6. K účelovosti vystavování CMR listů žalobce uvádí, že jejich vystavení v dané věci postrádá význam. CMR listy jsou vystavovány, pokud jsou odesílatel a přepravce jiná osoba. Do skladu přitom telefony dovezl J. B. jako vlastník zboží. Smysl mělo jejich vystavení až ve chvíli, kdy bylo zboží dodáno do skladu společnosti Transforwarding.
7. Ke kalkulacím správce daně, podle kterých byla cena prodáváných telefonů podezřele nízká, žalobce uvádí, že podle jeho výpočtů se jednalo o standartní ceny. Společnost AT Computers v totožném období prodávala telefony za cenu prakticky stejnou, podle vývoje cen na webu Heureka byla nejnižší obchodovaná cena telefonů ještě nižší, než za kolik obchodoval žalobce. Žalobci nemůže být kladeno k tíži, že v řetězci obchodů před ním byly telefony prodávány za cenu uměle sníženou.
8. Není pravdou, že se žalobce k DPH v České republice registroval účelově. Žalobce plánoval vstoupit se svým internetovým obchodem na český trh a očekával překročení hranice tržeb pro režim zasílání zboží ve smyslu ustanovení § 8 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Tím žalobce plnil své zákonné povinnosti. O režimu dodávek zboží v České republice rozhodl žalobce po domluvě s J. B., který mu sdělil, že již na Slovensko zboží dodávat nemůže. Dodáním zboží v Česku mohl J.B. snížit rizika cash-flow pro případ, že by mu byl zadržován odpočet v případě intrakomunitárního plnění.
9. Správce daně tak usuzuje o zapojení žalobce do daňového podvodu na základě několika nepodložených tvrzení. Tato přitom nepostačují samostatně ani ve vzájemné souvislosti k učinění závěru o zapojení do daňového podvodu. Žalobce učinil všechna opatření, která po něm lze rozumně považovat pro to, aby se účasti na podvodu vyhnul. Žalobce prověřoval své partnery v živnostenském a obchodním rejstříku, v insolvenčním rejstříku, registraci k DPH a nespolehlivého plátce. Kupní cena byla hrazena až po dodání zboží na

sklad, čímž bylo eliminováno riziko nedodání zboží na sklad. Mezi žalobcem a dodavatelem J. B. existovala dlouhodobá spolupráce. Žalobce podniká na trhu s elektronikou dlouhodobě a nejednalo se v jeho případě o žádné mimořádné transakce. Na dodávkách zboží se také podílel třetí nezávislý subjekt společnost Transforwarding. Žádná další opatření tak žalobce nemohl učinit.

10. Žalobce v závěru odkazuje na celou řadu rozsudků Nejvyššího správního soudu a zejména na již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Afs 60/2017-60 a navrhuje zrušit napadené rozhodnutí včetně předcházejících platebních výměrů.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 2. 8. 2019 navrhl žalobu zamítnout.
12. K námitce nesprávného hodnocení důkazů žalovaný uvádí, že postupoval zcela v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu, důkazy hodnotil ve vzájemné souvislosti. Žalovaný se podrobně zabýval celkovým obrazem situace, když popsal řetězce zasažené podvodem na DPH, konkrétní účast žalobce v řetězcích, objektivní okolnosti nasvědčující podvodu a také nedostatečnou obezřetnost žalobce.
13. K namítané nesprávnosti závěrů ohledně nestandardních okolností žalovaný poukázal na nestandardnosti obchodů s J. B., které v žalobci měly podle žalovaného vyvolat dostatečné pochybnosti o obchodování a účasti na podvodu. Dále se žalovaný vyjádřil k absenci písemných smluv, absenci kontroly kvality zboží, účelovosti vystavování CMR listů, nízké ceně zboží a účelovosti registrace žalobce k DPH.
14. Žalovaný dále zdůraznil, že hodnotil všechny získané důkazy v souladu s požadavky formulovanými v judikatuře NSS a SDEU. Bylo prokázáno, že žalobce se účastnil podvodů na DPH a zároveň o svém zapojení do podvodů vědět měl a mohl a neučinil dostatečná opatření pro to, aby se podvodům vyhnul.
15. K samotným učiněným opatřením pro zamezení účasti na podvodu žalovaný uvedl, že tvrzené prověřování obchodníků žalobcem nebylo dostatečně obezřetné s ohledem na to, že J. B. používal na dokladech cizí razítko, neměli spolu uzavřené písemné smlouvy a přitom žalobce uzavíral písemnou smlouvu se skladovatelem v nominální výši stovek Kč. Seznamy IMEI kódů, které žalobce předložil, nebyly ztotožnitelné s fakturami, žalobce si taktéž neověřoval standardní obchodní ceny telefonů, kdy právě zdánlivě výhodná koupě měla v žalobci vyvolat vyšší míru obezřetnosti. Žalobce též nemůže vyvinut účast skladovatele na obchodech, neboť tato byla zřejmě účelová.
16. K aplikaci rozsudku NSS č. j. 5 Afs 60/2017-60 žalovaný uvedl, že žalobce pouze obecně konstatoval, že podnikatelé v oboru nemívají webové stránky a že absence písemných smluv je v mezinárodním obchodu standardní. Jedná se však pouze o obecná tvrzení, která jsou v rozporu se samotnou praxí žalobce ale i praxí jiných subjektů v oboru.

IV. Zjištěný skutkový stav

17. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správce daně zahájil u žalobce dne 11. 6. 2015 kontrolu DPH za zdaňovací období leden a březen 2015 po předcházejícím postupu k odstranění pochybností. Na základě daňové kontroly byly vydány výše uvedené platební výměry za předmětné měsíce, proti nimž podal žalobce odvolání. V odvolacím řízení bylo

správci daně uloženo provést další dokazování, s jehož obsahem byl žalobce seznámen a vyjádřil se pouze v rozsahu svým obsahem totožném s podaným odvoláním.

18. V napadeném rozhodnutí žalovaný identifikoval dva obchodní případy v měsíci leden 2015. V prvním z nich byl předmětem prodej 300 ks mobilních telefonů Apple iPhone 5s 16 GB silver v následujícím řetězci:

DATELAND s. r. o. – Kubex, s r. o. – J. B. – žalobce – DELITEX, s r. o. – FAENA, s. r. o.

V druhém případě se jednalo o prodej 100 ks telefonů iPhone 6 16GB space grey v podobném řetězci:

DATELAND s. r. o. – Kubex, s r. o. – J. B. – žalobce – FAENA, s. r. o. – Kubex, s r. o.

V tomto řetězci pak krajský soud upozorňuje na skutečnost, že zboží bylo prodáno společnosti Kubex dvakrát. V měsíci březen 2015 identifikoval žalovaný následující transakci, jejímž předmětem byl prodej 500 ks telefonů iPhone 5s silver:

J.A.U.N. TUSIN, s r. o. – Kubex, s r. o. – J. B. – žalobce – FAENA, s. r. o.

19. Krajský soud pouze souhrnně uvádí, že u obchodních společností DATELAND a J.A.U.N. TUSIN nebyla za předmětná období řádně odvedena daň. Společnost DATELAND byla personálně propojena skrze střídající se jednatele se společností Kubex. Vysoké nedoplatky na dani byly identifikovány taktéž u J. B. jako přímého dodavatele žalobce. Mezi výše uvedenými společnostmi byla identifikována řada dalších vzájemných transakcí a nestandardních okolností (společnost DATELAND byla ke dni vydání napadeného rozhodnutí v likvidaci, společnost J.A.U.N. TUSIN byla prohlášena nespolehlivým plátcem).

20. Pokud se jedná o postavení žalobce v řetězci, krajský soud uvádí, že žalobce provedl registraci k DPH v tuzemsku a k DPH je registrovaný též na Slovensku, kde sídlí. Při obchodování žalobce pořizoval zboží na české DIČ a následně je převedl na Slovensko, kde je dále prodával pod slovenským DIČ.

21. Mezi objektivní okolnosti, podle kterých si žalobce měl být vědom své účasti na podvodu, zařadil žalovaný obchodování se společnostmi, které se nedostatečně prezentují na internetu, absenci písemných smluv o předmětných obchodech, rozpory v navázání spolupráce s J. B. a nemožnost jeho řádného ověření jako obchodního partnera. Žalovaný též zdůraznil, že si žalobce měl být vědom, že obchoduje s rizikovou komoditou. Zboží bylo podle žalovaného pořizováno bez jeho faktické kontroly kvality, dodávání zboží ke skladovateli a s ním spojené vystavování CMR listů bylo účelové, a to i s ohledem na skutečnost, že J. B. dodával jiné zboží přímo na Slovensko. Z předložených důkazních prostředků pak nebylo podle žalovaného možné identifikovat konkrétní obchodované zboží. Žalobce sice doložil seznam IMEI kódů, tento však není nijak spojen s předloženými fakturami. Z informací získaných od společnosti Apple Operations Europe bylo také zjištěno, že některé z telefonů podle předložených seznamů IMEI kódů byly aktivovány dříve, než mělo podle faktur dojít k jejich prodeji.

22. K přijetí rozumných opatření pro zamezení účasti na podvodu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nemohl své obchodní partnery řádně prověřit, když údaje o obchodování J. B. jako fyzické osoby nejsou na internetu dostupné. J.B. ve fakturách přitom používal razítko právnické osoby HB Elektro s. r. o., tedy jiného subjektu, který si však navíc neplní své povinnosti týkající se uveřejňování dokumentů ve

sbírce listin již od roku 2013. Žalovaný zdůraznil, že je neobvyklé, aby žalobce neuzavřel písemné smlouvy na obchody v řádu milionů korun a přitom uzavřel skladovací smlouvu v řádu stovek korun se skladovatelem Transforwarding. Žalobce si mohl též ověřit cenu telefonů a zjistil by, že jemu nabízená cena je neobvykle nízká.

V. Právní posouzení

23. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Obecný právní rámec daňových podvodů na DPH v řetězci obchodníků vychází z ustálené judikatury SDEU. Stežejními jsou pak zejména rozsudky ve věci *Halifax plc a další*, C-255/02, ze dne 21. 2. 2006, ve spojených věcech *Optigen Ltd, Fulcrum Electronics Ltd (v likvidaci) a Bond House Systems Ltd*, C-354/03, C-355/03 a C-484/03, ze dne 12. 1. 2006, ve spojených věcech *Axel Kittel a Recolta Recycling SPRL*, C-439/04 a C-440/04 ze dne 6. 7. 2006 a ve spojených věcech *Mahagében kft a Péter Dávid*, C-80/11 a C-142/11, ze dne 21. 6. 2012.
25. Daňovým podvodem se tak podle judikatury SDEU rozumí situace, kdy jeden z daňových subjektů v řetězci neodvede státní pokladně řádně daň (v tomto případě DPH) a další ze subjektů v témže řetězci si tuto daň odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem směrnice Rady 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty. *Uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám a za takové situace je pak z hlediska posouzení nároku na odpočet daně rozhodné posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce, včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty.* (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 94/2009-156, dostupné z www.nssoud.cz)
26. Chybějící daň je tak první nedílnou součástí nutnou pro konstatování podvodu na DPH a tato byla v nyní projednávané věci žalovaným jednoznačně identifikována. Protože je soud při přezkumu rozhodnutí vázán žalobními body a vůči identifikovanému řetězci jakož i chybějící dani nebyly vzneseny žalobní námitky, odkazuje soud na skutečnosti v uvedené v části IV. tohoto rozsudku a odůvodnění žalovaného v odst. 35 až 54 napadeného rozhodnutí. Soud konstatuje, že o existenci podvodu na dani není v nyní projednávané věci nejmenších pochyb. Soud se dále zabýval jen rozporovanými objektivními okolnostmi a přijetím rozumných opatření pro zamezení účasti na podvodu s DPH.
27. Krajský soud předně konstatuje, že v předmětných obchodních transakcích žalovaný řádně identifikoval nestandardní okolnosti, které měly žalobci posloužit jako indicie o možné účasti na podvodu s DPH a tyto ve vzájemné souvislosti řádně hodnotil. V této věci je klíčová spolupráce právě s J. B. Pokud žalobce tvrdí, že byl na trhu zkušeným obchodníkem, měl dbát zvýšené obezřetnosti ve chvíli, kdy obchoduje s fyzickou osobou, která mu poskytuje mobilní telefony za ceny srovnatelně nižší, než za jaké je uvolňuje do oběhu prvotní distributor telefonů iPhone pro ČR (viz odst. 53 napadeného rozhodnutí). Žalobce mělo též upozornit, že se jedná o fyzickou osobu, jíž si není možné všemi žalobcem jmenovanými způsoby kontroly obchodních partnerů (viz odst. 9 tohoto rozsudku) důkladně ověřit, a tato osoba na dokladech používala razítko společnosti HB Elektro s. r. o., tedy odlišného subjektu. Kontrolou této společnosti v obchodním rejstříku by žalobce zjistil, že si tato neplní své povinnosti ohledně zveřejňování listin v obchodním rejstříku. I přes předchozí tvrzenou bezproblémovou

spolupráci tak J.B. nemohl být pro žalobce tím, kdo vyloučí případné riziko, ale je právě tím subjektem, jehož vystupování mělo žalobce na nestandardnosti v obchodování s mobilními telefony upozornit. Ani dlouhodobá obchodní spolupráce nezavazuje žalobce povinnosti zachovávat takovou míru obezřetnosti, aby se účasti na podvodech s DPH vyvaroval. Žalobce si přitom sám v žalobě na str. 3 protiřečí. V odst. 7 žalobce uvádí: „*Ohledně webových stránek společnosti HB Elektro, ... kvůli kterým správce daně zpochybňuje důvěryhodnost J. B. ml., nepatří J. B. ml., Důvěryhodnost a solventnost společnosti HB Elektro tedy dle informací žalobce nebírá roli.*“ V následujících odstavcích pak dále namítá: „*... Pro žalobce bylo důležité, že doklad splňuje všechny formální náležitosti kladené na něj ZDPH, přičemž uvedení loga společnosti HB Elektro na bezvadnosti těchto dokladů nemohlo nic změnit. ... Mezi oběma subjekty existovala dlouhodobá obchodní spolupráce a žalobce tedy neměl žádný důvod pro zpochybňování důvěryhodnosti tohoto svého dodavatele, se kterým se osobně znal.*“ Na jednu stranu tedy žalobce uvádí, že společnost HB Elektro je zcela jinou entitou oddělenou od J. B., na druhou stranu přitom akceptuje doklady od J. B. s razítkem cizí společnosti a toto nepovažuje za nestandardní.

28. K rozporované absenci webových stránek krajský soud konstatuje, že tuto skutečnost lze obecně považovat za jednu z objektivních skutečností vypovídajících o podvodnosti řetězce. Není pak rozhodné, zda na základě nich byla spolupráce navázána nebo nikoliv. Absence či nízká úroveň stránek v souvislosti s dalšími zjištěními může totiž vypovídat o tom, že se jedná např. o účelově vytvořenou společnost, která má posloužit pouze k uskutečnění malého množství obchodů, čímž vytvoří či rozšíří řetězec určený pro přeprodávání zboží, a následně přestat fakticky existovat. Námitka tak není důvodná. Na přípustnost takto učiněného závěru nemá vliv ani zcela nově tvrzená skutečnost, že žalobce byl svými odběrateli kontaktován telefonicky. Pro navázání spolupráce si tyto společnosti žalobce mohl sám ověřit na internetu a nízkou úroveň stránek by zjistil sám. Tato skutečnost přitom není stěžejním důvodem, na kterém by byl vystaven závěr o účasti žalobce na daňovém podvodu a nelze ji proto vnímat odděleně od dalšího dokazování.
29. Dále musí krajský soud konstatovat, že závěr žalovaného o rozporech v navázání spolupráce s J. B. není správný. Z uvedených protokolů (písemnosti zaevidované pod č. j. 86241/18, č. j. 309302/18, č. j. 309385/18 a č. j. 2468315/18) není žalovaným tvrzený rozpor zřejmý. Z listin vyplývá, že svou obchodní činnost prezentoval na internetu žalobce (lhostejno, jestli na svých vlastních webových stránkách nebo na webu Heureka.cz, který souží jako agregát internetových obchodů, pozn. soudu) a na základě této skutečnosti byl ke spolupráci osloven J. B. Tato skutečnost má však ve světle všech dalších zjištěných skutečností (a zejména pak výše popsanych okolností spolupráce s J. B.) zanedbatelný význam a nemá podle soudu vliv na zákonnost rozhodnutí.
30. Krajský soud neshledává důvodnou námitku směřující proti závěru žalovaného o absenci písemných smluv. Stejně jako v případě webových stránek se jedná o dílčí skutečnost, která v souvislosti s ostatními vypovídá o možné existenci podvodů. Nadto soud konstatuje, že nelze přisvědčit námitce běžné praxe v mezinárodním obchodu, neboť se v tomto obchodním případě o mezinárodní obchod nejednalo. Taktéž tvrzení o běžné praxi žalobce nesvědčí skutečnost, že žalobce naopak uzavřel se skladovatelem písemnou smlouvu, i když jejím předmětem bylo plnění řádově levnější. Podle soudu je vždy na žalobci, jakou míru rizika žalobce ve svém obchodování zvolí. Pokud se rozhodne uzavírat obchody v řádu milionů Kč, jeví se soudu řádně uzavření písemné smlouvy, ve které si strany vymezí podmínky dodání, fakturace, postup při reklamaci a ztotožnění dodávaného

zboží, jako nanejvýš vhodné. Žalobce též nikde v daňovém řízení ani v žalobě neuvedl a nedoložil, že stejným způsobem obchoduje i s ostatními společnostmi. Na závěru o tom, že absence písemných smluv je dílčím objektivním znakem podvodu tak nelze shledat nic nesprávného ani nepřezkoumatelného.

31. Zcela nestandartní pak byl i průběh skladování, na základě kterého žalobce tvrdí vyloučení účasti na podvodu. Takové tvrzení se jeví jako účelové a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce obchodoval s J. B. i jako slovenský daňový subjekt a J.B. dodával zboží žalobci i na Slovensko. Skladování, a s tím další spojené finanční a administrativní náklady, se pak jeví jako účelové a nemůže tedy paušálně podvod vyloučit. Krajský soud konstatuje, že žalobce skutečně dostatečně dodání zboží na sklad nekontroloval. V řízení bylo zjištěno, že v obchodech s mobilními telefony je zboží kontrolováno podle hmotnosti balení („na váhu“). J. B. však dovezl krabice s telefony na sklad bez jakéhokoli dokladu, tam mu byl skladovatelem na pokyn žalobce účelově vystaven CMR list (který zde s ohledem na skutečnost, že se nejednalo o mezistátní přepravu zboží, postrádá význam) s hmotností dodávaného zboží určenou „odhadem“. Takový postup je zjevně nestandartní a žalobce jej v žalobě žádným relevantním způsobem nevysvětluje. Závěr o absenci řádné kontroly zboží je tak zcela přijatelný.
32. Navíc (i s ohledem na absenci písemných smluv, ve kterých mohl žalobce např. způsob identifikace dodávaného zboží blíže vymezit) z dokazování vyplývá, že nebylo nijak možné ztotožnit dodané telefony s fakturami, protože jejich součástí nebyl žádný identifikační údaj jednotlivých dodaných kusů. Žalobcem předložené seznamy IMEI kódů nejsou žádným způsobem ztotožnitelné s neuznanými fakturami. Navíc bylo při dokazování z poskytnutých informací zjištěno (viz odst. 63 napadeného rozhodnutí), že některé telefony byly aktivovány již dne 17. 1. 2015, přičemž odvolatel tyto telefony dle předložených daňových dokladů pořídil nejdříve dne 27. 1. 2015. K této skutečnosti žalobce pouze uvedl, že doložil fotografie prokazující zabalení telefonů. Podle soudu se však nemůže s ohledem na aktivaci ještě před jejich deklarovaným nákupem jednat o totožné telefony. Tuto skutečnost žalobce taktéž nijak nevysvětluje. Takto zjištěné skutečnosti lze považovat za nestandartní a lze je považovat za objektivní okolnosti svědčící o podvodu na DPH.
33. K námitkám týkajícím se ceny přeprodávaných telefonů soud uvádí, že závěr o neobvykle nízké ceně popsany v odst. 53 napadeného rozhodnutí taktéž obстоjí. V řízení bylo zjištěno, že společnost AT Computers jako první autorizovaný distributor pro ČR nakoupila ve srovnatelném období telefony za cenu o více než 1000 Kč vyšší než žalobce, který telefony kupoval od již několikátého članku řetězce společností. Žalobce by si měl jako etablovaný obchodník na trhu s elektronikou být obvyklých cen vědom a v obchodování by si měl počínat tak, že nebude pořizovat zboží za ceny neobvykle nízké, aniž by to v něm vzbudilo pochybnosti o legalitě takových obchodů a s tím spojenou vyšší míru obezřetnosti vůči obchodním partnerům. Závěry žalovaného o nestandartních cenách jsou plně přezkoumatelné a námitka tak není důvodná. Takovou úvahu pak není způsobitelné vyvrátit tvrzení žalobce, že na webu Heureka byly jinými společnostmi prodávány telefony i levněji. Na takové nabídky dopadá úvaha žalovaného stejně.
34. Námitku vůči závěrům žalovaného o účelové registraci žalobce k DPH v tuzemsku soud taktéž nepovažuje za důvodnou. Z obsahu rozhodnutí vyplývá, že žalobce v tuzemsku v předmětném období (min. do května 2016) realizoval pouze velkoobchodní

aktivity, což je v rozporu s žalobcovým tvrzením o snaze expandovat na český spotřebitelský trh. Toto své tvrzení žalobce navíc nijak nedokládá. V odst. 52 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: „Odvolací orgán k výše uvedenému uvádí, že odvolatel po zavedení přenesení daňové povinnosti na mobilní telefony v České republice od výše uvedeného modelu koupě upustil, tomu nasvědčuje skutečnost, že důvodem pro zavedení předmětného obchodního modelu nebyly výhodné ceny mobilů v České republice, tak jak tvrdil dodavatel J. B., ale prospěch z odpočtu DPH. Tvrzení J. B. postrádá logiku, neboť intrakomunitární plnění vůči odvolateli je z hlediska cash flow nesrovnatelně výhodnější. J. B. nakoupil zboží jako tuzemské plnění s DPH a prodal je jako intrakomunitární plnění, které je ve smyslu ust. § 64 ZDPH osvobozené od daně, tzn., že J. B. měl z titulu realizace předmětných obchodních případů nárok na odpočet daně z přijatých tuzemských plnění, přičemž zboží dodal na Slovensko bez daně, takže výsledkem byl nadměrný odpočet. V případě tuzemského plnění s DPH J. B. nakoupil zboží s daní a zároveň jej jako tuzemské plnění s daní prodal, takže konečným výsledkem je vlastní daň, kterou musí státu odvést.“ Tuto úvahu krajský soud považuje za přípustnou. Opět, stejně jako u předchozích žalobních námitek, nelze tyto skutečnosti vnímat odděleně, ale jen ve vzájemné souvislosti. S ohledem na zjištěnou skutečnost, že J. B. v předmětném období dodával jiné zboží žalobci i na jeho slovenské DIČ (viz odst. 42 napadeného rozhodnutí) se tak registrace jeví jako účelová.

35. Podle krajského soudu též nelze vyhovět opakované námitce o nesprávném a odděleném hodnocení důkazů. Z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný zvažoval zjištěné skutečnosti ve vzájemné souvislosti (zejména pak soud odkazuje na úvahy žalovaného o okolnostech skladování a CMR listech, obvyklých obchodovaných cenách nebo způsobu obchodování s J. B.). Je to právě žalobce, kdo se v žalobě snaží jednotlivé skutečnosti oddělit a vytvořit tak dojem, že neprokazují-li zjištěné objektivní okolnosti existenci podvodu samostatně, nemohou je prokázat ve vzájemné souvislosti (např. viz námitka neexistence povinnosti uzavírání písemných smluv, užívání razítka jiné společnosti J. B. nebo tvrzení, že není povinností obchodníků mít internetové stránky a též povinností žalobce tyto kontrolovat). Krajský soud k tomu odkazuje na obecný závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, čj. 6 Afs 130/2014-60: „Závěr o tom, že plátce DPH věděl či měl a mohl vědět, že se účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, zpravidla vyžaduje komplexní analýzu konkrétních podezřelých skutečností a posouzení jejich vzájemných souvislostí. Jen pokud z takové analýzy plyne, že podezřelé skutečnosti nejsou nahodilé, navzájem izolované a dobře vysvětlitelné i jinak než účastí plátce daně na podvodu na DPH, nýbrž naopak propojené a svými souvislostmi a charakterem vzájemného propojení výrazně zesilující podezření a minimalizující pravděpodobnost toho, že plátce daně jednal poctivě, lze uvedený závěr učinit k zákonu č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.“ (dostupné z www.nssoud.cz). V nyní projednávané věci tak žalovaný dostál požadavkům judikatury týkající se daňových podvodů a zjistil a náležitě v souvislostech vysvětlil objektivní okolnosti svědčící o podvodu na DPH.
36. Zjištěné objektivní okolnosti v tomto konkrétním případě a skutečnost, že žalobce mnohé z nich při obchodování zcela ignoroval, vedou krajský soud k závěru, že žalobcem učiněná opatření k zamezení účasti na podvodu jsou zcela nedostatečná a nemohou obhájit nevědomou účast žalobce na obchodování v řetězci společností zatíženém podvodem na DPH.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Vzhledem k výše popsaným skutečnostem nezbylo krajskému soudu, než žalobu v plném rozsahu zamítnout jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

Poučení:

38. Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 26. listopadu 2020

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu